

MuZiKaLe

VeRHaLeN

Ballonvaart

Geschreven door Sharid Alles
Gecomponeerd door Jeroen Sleyfer

Melita had alles wat haar hartje begeerde en meer dan dat.

Ze woonde met haar ouders in een kast van een huis aan de rand van de stad. Het huis had tien slaapkamers, twaalf badkamers, vier woonkamers, een bioscoopzaal, een sportzaal, een zwembad en een gigantische tuin.

Het huis was zo groot dat Melita een elektrische step gebruikte om van de ene naar de andere kant van de woning te komen.

Waar Melita woonde was het altijd mooi weer: de zon scheen dagelijks en het was meestal rond de 23 graden. Perfect dus. Maar toch.

Maar toch... verveelde Melita zich helemaal kapot.

Ze woonde met haar ouders, die altijd aan het werk waren en daarom een huishoudster in dienst hadden die ook voor Melita zorgde.

Molly was een lief mens maar ze had het zo verschrikkelijk druk met het schoonhouden van dat enorme huis, dat ze geen tijd had om ook nog eens te spelen met Melita.

De ouders van Melita waren wel vaak thuis met eten, maar dan aten ze aan tafel terwijl haar vader op zijn telefoon naar de stand van zijn aandelen keek en haar moeder haar e-mail bijwerkte op haar laptop.

Melita keek dan vaak maar een filmpje op haar telefoon, en ook dan verveelde ze zich kapot.

Ze had vriendinnen waar ze soms naar toe ging, maar als ze eerlijk was vonden haar vriendinnen andere dingen leuk dan zij zelf.

Als ze echt eerlijk was, dan wist Melita niet zo goed wát ze leuk vond. Het enige dat ze deed was rondzoeken op haar elektrische step, zwemmen in haar zwembad en hangen op haar kamer die zo groot was als een tweekamerappartement in de stad.

Tot, op een zoals altijd zonnige dag, een nieuwe tuinman naar het huis kwam om te werken.

Het was een wonderlijk mannetje om te zien: hij was klein van stuk, had een donkere huid met een spierwit, puntig krulbaardje en net zulk wit kort haar.

Zijn zwarte ogen waren klein en fonkelden, alsof het geen ogen waren maar edelstenen.

Zijn handen waren groot, eigenlijk te groot in vergelijking met zijn kleine postuur en ze waren ruw en eeltig van het vele werken in de tuin.

Melita bekeek hem vanuit haar kamer op de eerste verdieping. Soms keek hij even naar haar op, maar hij zei niks, lachte niet en zwaaide niet naar haar.

Dat was Melita niet gewend. De mensen die in het huis kwamen werken, waren altijd in haar geïnteresseerd.

Na twee dagen vanuit haar slaapkamer te hebben neergekeken op de werkzaamheden van de tuinman, besloot Melita naar buiten te gaan.

Ze hing een tijdje rond in de buurt van het aparte mannetje, maar nog steeds zei hij niks en keek hij alleen af en toe haar kant op.

Na nog een dag zo langs elkaar heen te hebben bewogen, besloot Melita naast hem te gaan zitten toen hij zijn lunch at, op een bankje achterin de gigantische tuin.

Een tijdje zaten ze zwijgend naast elkaar.

‘Je verveelt je hè?’ vroeg het mannetje opeens.

Zijn stem was anders dan ze had verwacht; wat hoger en lijziger en ze was even van haar stuk gebracht.

Melita keek opzij en zag tot haar verbazing dat hij haar recht in de ogen keek.

Net als genegeerd worden, was Melita ook daar niet aan gewend. De meeste volwassenen in haar buurt keken op hun telefoon, naar de stofzuiger of in de krant.

‘Het is toch zo?’ zei de tuinman. ‘Je verveelt je toch?’

Melita knikte. Hij keek haar nog steeds recht aan en ze keek terug.

‘Waarom speel je niet?’

‘Ik weet niet wat ik moet spelen,’ gaf Melita toe.

‘Waarom spreek je niet af met vriendinnen?’

‘Ik heb niet echt vriendinnen,’ zei Melita zachtjes. ‘Ik maak nooit wat mee.’

‘Hmm,’ mompelde de tuinman. Hij at zwijgend zijn eten en Melita zat in stilte naast hem.

De tuinman begon zijn spullen op te ruimen en Melita dacht koortsachtig na hoe ze met hem kon blijven praten. Uiteindelijk, toen hij al opstond en naar haar knikte, riep ze uit:

‘Wat moet ik doen?’

‘Wat wil je doen?’ kaatste hij terug.

‘Ik weet het niet,’ verzuchtte Melita. ‘Alles is saai in mijn leven. Mijn ouders, mijn huis, mijn school. Zelfs in mijn dromen gebeurt niks.’

Het mannetje veerde op bij het horen van die laatste zin en hij keek peinzend naar een struik achter het bankje.

‘Wil je spannendere dromen?’ vroeg hij.

Melita keek hem verbaasd aan. De tuinman liep naar een struik met rode bessen achter de bank en brak er een tak vanaf terwijl hij voor zich uit mompelde.

Hij liep naar zijn gereedschapskist en tilde de bovenste laag eruit. Hij hield de tak van de struik in zijn linkerhand en rommelde met zijn rechterhand in de kist. Na enkele ogenblikken kwam hij overeind en kwam weer naast Melita zitten. In zijn rechterhand had hij kleine, zwart-rose gestreepte korrels.

‘Elke avond voor je slapen gaat, prak je drie rode bessen en twee korrels helemaal fijn. Het mengsel smeert je op je voorhoofd. Wat je ook doet, je neemt nooit meer, nooit minder, en je smeert alleen je voorhoofd in!’ zei hij en hij keek haar doordringend aan met zijn kleine, fonkelende oogjes.

‘Heb je dat begrepen?’

‘Wat gebeurt er als ik dat doe?’ vroeg Melita en ze voelde iets dat ze al tijden niet meer had gevoeld.

Het duurde even voor ze het herkende, maar ze voelde iets van opwinding, de drang om een avontuur te beleven en oh wat had ze hier zin in!

‘Als je dat doet, droom je de prachtigste dromen die je je voor kunt stellen. Ze zullen levendig zijn en mooi en warm en avontuurlijk. En je zal elke ochtend gelukkig wakker worden.’

Melita lachte, hardop. ‘Maar hoe kan dit? Bent u een tovenaar?’

‘Nee, ik ben geen tovenaar,’ zei de tuinman en hij glimlachte een beetje. ‘Maar ik heb soms wel wat magisch groen waar ik iets mee kan.’

Hij stond op en gaf haar de tak en de korrels. ‘Wat heb ik gezegd?’

‘Drie bessen, twee korrels, fijnprakken en op mijn voorhoofd smeren. Niet meer en niet minder.’

‘Heel goed,’ zei de tuinman en hij ging aan het werk.

Die avond kon Melita niet wachten met naar bed gaan.

Ze prakte de bessen en korrels en smeerde het mengsel voorzichtig op haar voorhoofd.

Ze moest met haar hoofd achterover naar haar bed lopen en ging toen voorzichtig op haar rug liggen.

Dit was niet haar favoriete slaaphouding, maar ze had bijna alles gedaan voor het hebben van een avontuurlijke, mooie droom. En mooi en avontuurlijk werd het!

Die nacht droomde ze dat ze op een vliegend tapijt vloog over de stad.

Overal waren lichtjes en de zonsondergang zag er schitterend uit.

Ze voelde de wind door haar haren gaan, ze voelde zich vrijer dan ze zich ooit had gevoeld. ’s Morgens werd ze dolgelukkig wakker.

De nacht erna droomde ze dat ze een popster was en dat ze op een podium stond te zingen terwijl het publiek haar toejuichte en haar naam scandeerde.

De nacht daarna droomde ze dat ze zwom in een zee die blauwer was dan het mooiste blauw en warm aanvoelde, terwijl de prachtigste vissen om haar heen zwommen.

De volgende dag was de tuinman er weer. Melita huppelde naar hem toe.

‘Het waren geweldige dromen!’ zei ze. De tuinman glimlachte en knikte.

‘Ik wil meer!’ zei Melita. ‘Heeft u meer?’

‘Ik heb nog wel wat,’ zei hij, maar hij klonk een beetje afwerend. ‘Maar je moet rustig aan doen. Mooie dromen zijn leuk, maar het is niet het belangrijkste. Als je te veel gebruikt, gaat het fout.’

‘Wat gebeurt er dan?’ vroeg Melita nieuwsgierig.

‘Dan worden ze werkelijkheid. Maar dromen zijn niet echt en dat moeten ze ook niet worden.’

‘Maar zou ik dan echt kunnen vliegen? Of echt kunnen zwemmen tussen de vissen in een prachtige zee? Of word ik echt beroemd?’

‘Je kan misschien wel vliegen, maar het gaat niet zo fijn zijn als in je droom. En je kan misschien wel zwemmen, maar de vissen zullen angstaanjagend zijn. Dus test het niet uit!’ waarschuwde de tuinman.

‘Ik geef je nog wat. Hier moet je een maand mee doen. Als het op is, is het op.’

Melita nam gretig de bessen en de korrels aan. Ze verstopte ze zorgvuldig in het nachtkastje naast haar bed en nam zich voor om het magische middel slechts om de dag op te smeren.

Toen ze echter de volgende dag wakker werd zonder een mooie droom te hebben gehad, sloeg direct weer het aloude, verveelde gevoel toe.

Molly de huishoudster was aan schoonmaken, haar ouders waren aan het werk en Melita voelde zich leeg en somber.

Die nacht, na het insmeren met het magische mengsel, droomde ze dat ze door een uitgestrekt, fris, groen grasveld rende en dat haar ouders bij haar waren. Ze lachten naar haar en speelden met haar. Melita werd dolblij wakker.

Maar naarmate de nachten met mooie dromen elkaar op bleven volgen en ze iedere keer gelukkig wakker werd, begon ook later op de dag haar somberheid terug te keren.

Melita merkte dat het geheimzinnige, magische middel van de tuinman haar niet meer de hele dag gelukkig maakte.

Alleen 's nachts voelde ze zich vrolijk en vrij en dat gevoel verdween steeds sneller na het ontwaken.

Na nog een paar nachten werden de dromen ook minder zaligmakend. Het begon, kortom, allemaal een beetje af te vlakken.

De tuinman had gezegd dat ze een maand met het middel moest doen, maar omdat ze het iedere avond had opgesmeerd – op die ene avond in het begin na – ging ze snel door haar voorraad heen. En dus nam Melita een besluit.

Haar vader zat de zaterdagkrant te lezen, terwijl haar moeder haar wenkbrauwen epileerde en met oortjes in naar iets luisterde.

Melita nam de laatste hap van haar ontbijt en viste toen alle overgebleven besjes en korrels uit haar zak. Ze prakte ze tot een mengsel op haar lege bord.

Toen het een redelijk glad goedje was, twijfelde ze even, maar vervolgens begon ze te smeren.

Ze begon zoals gewoonlijk op haar voorhoofd, maar smeerde daarna ook haar wangen en kin in.

Daarna waren haar armen aan de beurt, haar handen en het laatste beetje smeerde ze in haar haren.

Haar ouders hadden niks door, ze keken niet op of om van hun bezigheden en in stilte wachtte Melita af wat er zou gebeuren.

Het begon bij haar linkerhand, een minuut of twee, drie nadat ze zich had ingesmeerd. Of eigenlijk bij haar linkerringvinger: die werd dikker.

Hij tintelde ook een beetje, maar het deed geen pijn. Vervolgens zwol haar pink op, haar middelvinger en vervolgens haar hand.

Haar rechterhand en haar voeten begonnen te tintelen. Ze keek naar beneden en deed haar slippers uit, zodat die niet kapot konden gaan. Haar rechterbeen begon enorme proporties aan te nemen en dus stond ze snel op; anders kwam ze niet meer uit de stoel met armleuningen.

Dit was het moment dat haar moeder verstoord op keek en een korte gil slaakte.

'Mens, doe eens rustig!' riep haar vader geschrokken en hij keek net zo verstoord op. Hij snakte naar adem toen hij zijn dochter zag.

Melita was inmiddels ongeveer drie keer zo dik als normaal, maar het opzwellen was nog steeds niet opgehouden. Ze voelde de tinteling nog steeds, maar er kwam een ander gevoel bij dat ze eerst niet kon thuisbrengen. Tot ze zich realiseerde dat ze lichter werd. En toen ze dat besepte, snapte ze wat er gebeurde: ze werd een ballon!

En inderdaad, terwijl ze ronder en ronder werd, werd ze ook lichter en lichter en kwam ze langzaam van de grond.

Haar moeder gilde inmiddels echt, haar vader zat met zijn mond open naar haar te staren. En Melita kon alleen maar lachen.

Ze probeerde te bewegen en ze merkte dat ze de richting kon bepalen door haar ronde ballonnenlijf te draaien. Haar voeten kwamen van de grond en ze draaide zich richting de openstaande schuifdeuren van de keuken.

'Melita, wat doe je! Kom terug!' Riep haar moeder.

'Harold, doe dan wat!' gilde ze naar Melita's vader. Hij kwam eindelijk in actie en schoot overeind.

'Waar ga je heen? Wat heb je gedaan?' vroeg hij en Melita hoorde tot haar genoeg paniek in zijn stem.

Ze zei niks tot ze bij de deur was en voelde dat ze bijna het plafond aanraakte.

'Ik ga op avontuur!' lachte ze.

Ze keek naar de verbijsterde gezichten van haar ouders, naar haar vader die sprong om haar nog bij haar benen te grijpen. Maar Melita zweefde al naar buiten.

Het opwindende gevoel in haar nam haar helemaal over. Ze zweefde verder omhoog naar de top van de bomen.

Haar ouders waren naar buiten gestrompeld en stonden verstijfd van afschuw te kijken hoe hun dochter op dat moment, voorgoed uit hun leven wegzweefde.

Melita draaide haar ronde lijf en daar beneden, achter in de tuin, zag ze hem staan: de mysterieuze tuinman.

Hij keek naar haar, hij zei niks, hij lachte niet. Hij keek volkomen rustig naar haar op.

En terwijl Melita naar hem zwaaide, haar onbekende avontuur tegemoet, hief hij zijn hand omhoog en zwaaide haar vriendelijk uit.